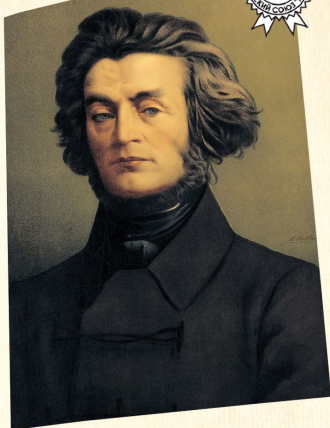

Адам Міцкевич

Петербург

Адам Міцкевич ПЕТЕРБУРГ

*«Петербург» Адама Міцкевича — поема, в якій автор передає своє бачення міста у похмурих тонах, зазначивши, що це місто побудував сатана ***. Переклад твору був здійснений видатним українським митцем Дмитром Павличком.*

Колись давно, за еллінських часів,
Люд будувався біля храмів Бога,
На горах, посеред святих лісів,
Куди дістатись ворогу незмога —
Постали так Афіни, Спарта, Рим.
В добі готичній біля веж барона,
Де всіх околиць була оборона,
Хати ставали під валом кругим,
Або, пильнуючи торгівлі й сплаву,
Росли вони над ріками на славу.
Так місту кожному життя дало
Лицарство, божество чи ремесло.
Чом захотілось цій державі йти,

Залазити в болотяні кути,
Що їх вона в чухонців одібрала?
Земля тут не для житла, а для лоз
Розкинулась, шумлять сніги та сльоти,
У кліматі мінливі ці широти,
Як настрій деспота — жара й мороз.
Та цар собі сподобав трясовицю
Болотисту і наказав звести
Не місто людям, а собі столицю,
Явив свою могуть на всі світи.
Цар наказав загнати в багновище
Сто тисяч паль та ще втоптать тіла
Ста тисяч москалів, щоб, як скала,
Там піднімався ґрунт все вище й вище,
А далі до тачок, возів, човнів
Запріг тиран наступні покоління,
Щоб звозили колоди і каміння
З далеких суходолів і морів.
Згадав Париж — і площі, як в Парижі,
Збудовані, побачив Амстердам —
І греблі вже прокладені, а там
Почув про римські вілли-дивовижі, —
Й такі ж — собі, а вразила колись
Венеції прекрасної столиця,
Мов напівриба і напівдівця, —
І вже мости високо піднялись,
І вже каналами потяте поле
Болотяне, а на воді — гондоли.